

PHẦN 15

Đã gần bốn tháng rồi Lacey không có cơ hội chung diện để ra ngoài vào buổi tối. Và lại mình không có mang gì coi cho được hết, cô nghĩ như thế trong lúc tìm kiếm trong tủ quần áo một cái gì đó thật lịch sự cho đêm nay. Mình không mang gì thro hết vì cho rằng Caldwell hay một ai đó sẽ bị bắt và buộc phải hợp tác với công lý và vì không còn dính líu với chuyện đó nữa, mình có thể trở lại đời thường của mình. Cũng vì có cách lý luận này mà mình không có gì để mặc, cô kết luận và lấy ra một váy dài bằng len đen cùng một áo thun thích hợp mà cô đã mua xôn tại cửa hàng Sharks mùa xuân vừa rồi mà cô cũng chưa có cơ hội để mặc chúng.

- Mà cũng không đến nổi tệ lắm đâu Alice à, - cô nói lớn tiếng cho chính mình sau khi ngắm mình vào trong gương.

Mặc dù cái váy và áo thun được mua giảm giá nhưng chúng cũng cướp đi số tiền kha khá của cô đấy. Tuy vậy chúng cũng đáng đồng tiền bát gạo lắm vì vẻ thanh lịch kín đáo của nó làm cho cô lên tinh thần.

- Đó là điều mà ta đang cần, - cô thầm mơ tưởng trong lúc tìm trong hộp đựng tư trang đôi bông tai và chuỗi hạt trai mà bà ngoại đã tặng cho cô.

Đúng sáu giờ ba mươi, Tom Lynch gọi cô qua hệ thống liên lạc nội bộ của tòa nhà. Cô dừng chờ anh ta ngay cửa ra vào của căn hộ mình khi anh ta ra khỏi thang máy và bước đi trong hành lang.

Vẻ thán phục mà cô thấy được trong mắt anh ta làm cho cô hãnh diện.

- Alice ơi, cô quả thật tuyệt vời, - anh thốt lên.

- Cảm ơn anh, nhưng anh cũng không tệ chút nào. Mời anh vào...

Cô không nói hết câu. Cánh cửa thang máy lại mở ra một lần nữa. Có ai đó theo dõi Tom chẳng? Chụp ngay cánh tay của anh, cô kéo anh vào trong nhà, đóng sầm cửa lại và gài chốt.

- Alice, có chuyện gì vậy?

Cô định làm ra vẻ ung dung nhưng nụ cười của cô lại giả tạo.

- Tôi ngu hết sức đi, - cô ấp úng. - Cách đây hai giờ, một người giao hàng có nhân chuông và người đó đi lộn tầng lầu, nhưng vì năm ngoái tôi bị trộm...tại Hartford, cô nói tiếp không kịp thở. - Và cánh cửa thang máy lại mở sau lưng anh ...và....bây giờ tôi vẫn còn đang căng thẳng đây, cô kết thúc một cách tệ hại.

Không có người giao hàng nào cả. Đúng là căn hộ của tôi bị trộm nhưng không phải tại Hartford. Tôi không bị căng thẳng nhưng là hoảng sợ mỗi khi chiếc thang máy ngừng tại tầng của tôi và ý nghĩ là sẽ thấy Caldwell xuất hiện.

- Tôi hiểu tại sao cô không được an tâm cho lắm, - Tom nói với một giọng đầy thông cảm. - Tôi học đại học tại Amherst và thỉnh thoảng tôi có đến chơi nhà của mấy đứa bạn tại Hartford. Thế cô ở đâu Alice?

- Lakewood Drive. - Lacey nhớ lại bộ hình cho thấy một khu dinh thự mà người ta đã cho cô xem trong lớp huấn luyện, cầu xin sao cho Tom không nói là các người bạn của anh ta cũng ở tại đây.

- Tôi không biết, - anh trả lời và lắc đầu.

Ngắm nhìn chung quanh, anh nói tiếp:

- Tôi rất thích những gì cô có nơi đây.

Phải nhìn nhận là căn hộ mang một vẻ ấm cúng và đầy tiện nghi. Lacey đã sơn các bức tường với màu kem và sau đó phết lên đó một lớp dầu bóng. Tầm mắt mà cô tìm thấy nơi góc xép là bản sao của loại thảm Chelsea, nhưng cũng đã khá cũ để cho các màu trên đó có vẻ tàn úa. Dù đã xài rồi nhưng cái ghế màu xanh thẫm và cái ghế đôi cũng khá tiệp với nhau. Cái bàn nhỏ cùng cái khay bằng da xù xì và kiểu chân thuộc thời đại Nhiếp Chính đã ngón của cô hết hai mươi đôla. Nó giống đúc cái mà mẹ cô hiện đang có ở nhà và điều này tạo cho cô một cảm giác an tâm. Các kệ cạnh máy truyền hình chứa đầy sách và đồ vật linh tinh được thu nhặt trong các cuộc săn tìm vật lạ trong các tiệm cầm đồ.

Lacey định cho biết là cô rất thích lục lạo trong các góc xép nhưng rồi lại không nói nữa. Phần đông người ta không chỉ tìm mua bàn tủ ngoài chợ trời. Không, mỗi lần họ dọn nhà, họ đều mang tất cả đồ đạc của họ theo cùng. Cô đơn giản cảm ơn Tom về lời khen của anh và mau mau bước theo anh ta khi nghe anh ta đề nghị lên đường.

Hôm nay anh ta trông lạ quá, cô thầm nghĩ như thế một giờ sau đó, khi ngồi cùng anh trước một cái bánh pizza và một ly rượu. Khi họ đụng đầu nhau tại câu lạc bộ thể dục, anh luôn tỏ ra thân thiện nhưng thận trọng và cô cho chỉ vì một sự thôi thúc bất chợt mà anh ta mới mời cô đi dự buổi trình diễn đầu tiên này.

Nhưng tối nay cô đã trải qua cùng anh ta một đêm thật lý thú và hết sức hấp dẫn. Lần đầu tiên sau cái chết của Isabelle, Lacey mới có cảm tưởng là mình được tận hưởng cuộc sống. Tom Lynch trả lời hết các câu hỏi của cô một cách tự nhiên.

- Như tôi đã nói cho cô biết, tôi sống phần lớn tuổi thơ tại bang Dakota Bắc. Nhưng từ sau đại học đến giờ tôi chưa trở về đó lần nào. Sau khi tốt nghiệp tôi trực chỉ đến New York với quyết tâm làm cách mạng trong ngành truyền thanh.

Đương nhiên là tôi đã vỡ mộng và một người hết sức khôn ngoan đã khuyên tôi là nếu như muốn thành đạt trong nghề này thì phải bắt đầu từ đài địa phương, phải tạo cho mình một tên tuổi trước, để rồi sau đó từ từ áp đặt ý muốn của mình với các đài lớn hơn. Và sau cùng vì thế mà trong mười năm tôi đã làm việc tại Des Moines, Seattle, Saint-Louis để cuối cùng dừng chân tại đây.

- Vẫn trong ngành truyền thanh chứ?

Lynch mỉm cười.

- Câu hỏi muôn thuở. Tại sao tôi không chuyển qua truyền hình đúng không? Tôi muốn được độc lập, tôi muốn tạo dựng một chương trình riêng cho tôi. Có thể tự khám phá những gì tốt và những gì chưa tốt. Tôi biết là tôi đã học hỏi được nhiều thứ và mới đây thôi tôi được một đầu truyền cáp nổi tiếng của New York bắt liên hệ, nhưng tôi cho là còn quá sớm để làm bước nhảy này.

- Larry King đã nhảy từ bên truyền thanh qua truyền hình, - Lacey nói. - Người ta có thể nói là ông ấy đã gạt hái được thành công với bước nhảy đó.

- Đây nhé, tôi sẽ là một Larry King thứ hai cho cô xem.

Họ đã chia nhau cái bánh pizza. Lynch liếc nhìn miếng bánh cuối cùng và muốn lấy nó để đặt trong đĩa của Lacey.

- Anh hãy ăn miếng đó đi, cô phản đối.

- Thật sự tôi no lắm rồi...

- Coi nào, không phải anh thèm muốn chết đó sao...

Và họ phì cười. Một lúc sau, khi ra khỏi nhà hàng đó, anh choàng tay mình quanh cánh tay cô ta.

- Cô hãy coi chừng, - anh cảnh báo, - có nhiều lớp váng băng lắm đây.

Ồ phải chi anh ấy biết được cuộc đời của mình chỉ làm một lớp váng băng to lớn!

Cô đã xem ba lần vở kịch Quân Vương và Thiếp. Lần cuối cùng là khi cô vừa bước chân vào đại học. Vở kịch được trình diễn tại Broadway và bố cô đang ngồi ở nơi dành cho ban nhạc. Phải chi tối nay bố có thể chơi nhạc được bố ơi! Khi nhạc vừa trỗi lên, cô cảm thấy nước mắt trào dâng và cô gắng hết sức để nén chúng lại.

- Cô có khỏe không? - Tom nhỏ nhẹ hỏi cô.

- Dĩ nhiên là tôi khỏe chứ!

Làm sao anh ta đoán được sự xúc động của mình chứ? Có thể nào anh ta có biệt tài thần giao cách cảm? Tôi hy vọng là không.

Người bà con của Tom, Kates Knowles đóng vai Tuptim, người nô lệ cố trốn thoát cung đình của nhà vua. Cô ta là một diễn viên tài năng được trời ban cho một giọng hát thật tuyệt vời. Cũng ở độ tuổi của mình, Lacey trầm nghĩ, có thể trẻ hơn một chút. Trong giờ nghỉ giải lao cô khen cô ấy hết lời rồi hỏi:

- Thế mình có đưa cô ta đi cùng không?
- Không, cô ta sẽ đi cùng đoàn hát. Chúng ta sẽ gặp lại nhau tại đó.

Kate và người giữ vai chánh trong vở kịch không chỉ là các "ngôi sao" trong đêm hôm đó. Tom Lynch cũng được một đám người ái mộ bao quanh. Lacey bỏ đi kiếm cho mình một ly nước suối Perrier, nhưng không trở lại chỗ của anh ta ngay khi thấy anh nói chuyện với một diễn viên khác của đoàn hát. Đang bị quyến rũ, người diễn viên đó đang thao thao bất tuyệt.

Mình hiểu tâm trạng của cô ta mà, cô trầm nghĩ. Anh ấy đẹp trai, thông minh và rất dễ thương. Hearther Landi cũng cảm thấy bị anh ta cuốn hút dù cho cô có viết trong cuốn nhật ký của mình là một trong hai người đã có một người khác trong đời.

Cầm ly nước Perrier trong tay, cô bước lại gần một cửa sổ. Buổi tiệc được tổ chức trong một biệt thự tại Wayzata, khu ngoại ô sang trọng cách trung tâm Minneapolis độ hai mươi phút đi xe. Tòa nhà đang thấp đèn sáng trưng hết sức lộng lẫy, đứng sừng sững bên bờ hồ Minnetonka và từ khung cửa sổ này, người ta có thể nhìn thấy bề mặt sáng chói của cái hồ đã đông cứng ở bên kia của bãi cỏ trắng xóa vì tuyết.

Con mắt điều luyện của Lacey đang ghi nhận các nét đặc trưng của khu vực này. Vị trí của nó độc đáo, cảnh hùng vĩ của tòa nhà được cất vào đầu thế kỷ này. Có những chi tiết trong bố trí và cách thức xây dựng mà ngày nay người ta không tìm thấy nữa dù với bất cứ giá nào, cô tự nhủ, khi bước trở lại ngắm nhìn cái phòng khách mênh mông, nơi gần một trăm người đang có mặt tại đó mà không có vẻ gì chật chội cả.

Trong một khoảng khắc cô tha thiết nhớ lại văn phòng của cô tại New York, cảnh kích động khi cô đàm nhận các phi vụ mới, tìm cách kết hợp người mua với căn hộ thích ứng, hoàn tất một giao dịch. Tôi muốn về nhà tôi, cô suy nghĩ nữa nghe mình nói lớn tiếng câu này.

Wendell Woods, vị chủ nhà bước đến gần cô.

- Cô có phải là Carroll không?

Đây là một ông già vào khoảng bảy mươi tuổi, dáng người to lớn và tóc đã bạc trắng.

Lacey đang run sợ ông ta hỏi mình từ đâu đến.

Quả nhiên ông đặt câu hỏi này cho cô. Cô cố tạo ra vẻ đáng tin cậy khi nói thuộc lòng những gì cô đã học được về tuổi thơ lớn lên tại Hartford.

- Bây giờ tôi đã ổn định chỗ ở rồi nên sẵn sàng đi tìm công việc làm rồi đây,
- cô kết luận

- Loại công việc gì?

- Tôi không muốn làm lại công việc trong một phòng khám bệnh tư nhân, - cô quả quyết như thế. - Tôi luôn muốn được thử thách trong ngành địa ốc.

- Doanh thu được căn cứ trên phần trăm hoa hồng, cô có biết điều đó không. Ngoài ra cô còn phải hiểu rõ khi vực cô đang ở nữa đây.

- Thưa ông Woods, tôi hiểu rõ điều đó, - cô mỉm cười. - Tôi học mau lắm, ông đừng lo.

Mình có cảm giác là ông ta sắp giới thiệu mình với một ai đó, cô tự nhủ mình cảm nhận được điều này.

Woods rút cây bút máy và một tấm danh thiếp ra.

- Cô hãy cho tôi số điện thoại của cô để tôi chuyển nó cho một khách hàng của tôi. Bà Millicent Royce đang điều hành một văn phòng nhỏ tại Edina, cô phụ tá của bà ấy vừa nghỉ việc sau khi sinh con. Cô có muốn gặp bà ta không?

Lacey không để cho ông hỏi thêm một lần nữa. Mình được một vị chủ tịch ngân hàng giới thiệu và trên lý thuyết mình không có một chút kinh nghiệm về công việc địa ốc. Nếu như mà Millicent Royce đồng ý gặp mặt mình, có thể bà ta không cần phải hỏi đến các giấy chứng nhận của mình.

Khi Woods rời cô để đến nói chuyện với một vị khách khác, Lacey nhìn quanh mình. Chừng thấy Kate Knowles đang đứng một mình, cô liền rảo bước đến trước mặt cô ta.

- Cô diễn xuất thật tuyệt vời, - Lacey nói. - Tôi đã xem ba kịch bản khác nhau của vở Quân Vương và Thiếp nhưng tôi nhận thấy cô thủ vai Tuptim một cách xuất sắc.

- À mấy người đã làm quen với nhau rồi phải không?

Tom Lynch đến nhập bọn với họ.

- Xin lỗi nghe Alice, tôi bị kẹt khách, - anh ta cáo lỗi. - Tôi không muốn bỏ cô một mình lâu đến như thế đâu.

- Ồ không có gì mà anh phải bận tâm cả, mọi chuyện đã diễn ra một cách tốt đẹp, - cô trả lời. - Anh không thể ngờ đến mức nào đâu.

- Anh Tom à, em kiếm anh khắp nơi, - cô em bà con nói với anh ta. - Em chán bữa tiệc này rồi. Chúng mình chuẩn bị thôi để đến đâu đó uống một ly đi. - Kate Knowles mỉm cười với Lacey. - Cô bạn anh tăng bốc em hết mức nên em muốn nghe cô ta nói nhiều hơn nữa.

Lacey nhìn vào đồng hồ. Đã một giờ ba mươi rồi. Vì không muốn phải đứng suốt đêm, cô mời hai người này về nhà cô uống một tách cà phê. Khi lên xe về lại Minneapolis, cô nài nỉ Kate Knowles phải ngồi đằng trước với Tom, và như thế họ có thể trao đổi một cách thoải mái các tin tức về gia đình họ.

Làm cách nào để đưa cái tên Heather Landi vào câu chuyện một cách vô tình được đây? - Cô tự hỏi khi nhớ là Kate chỉ ở thành phố này có mỗi một tuần thôi.

- Tôi làm cái bánh này hồi sáng nay đây, - cô tuyên bố khi để đĩa bánh xuống cái bàn thấp. - Người nào ăn có bẽ nào thì ráng chịu đó nghe ! Vì từ lúc ở trung học đến giờ tôi không có đụng đến việc bánh mứt nữa.

Sau khi dọn cà phê xong. Cô định lái cuộc nói chuyện để làm sao đưa cái tên Heather ra. Trong cuốn nhật ký của mình, cô gái đó có đề cập đến việc gặp Tom Lynch trong một bữa tiệc sau khi xem một vở kịch. Nhưng nếu như cô nhắc lại sự kiện đó, cô buộc lòng phải đề cập đến Kate trong vở kịch:

- Cách đây một năm rưỡi, tôi có đi New York và thấy người ta diễn lại vở kịch The Boy Friend. Tôi có đọc tiểu sử của cô trong tờ quảng cáo ghi là cô có vai diễn trong tuồng đó, nhưng tôi không nhớ là đã thấy cô trong đó.

- Có thể chị đến đúng vào cái tuần lễ mà tôi đã nằm liệt giường vì bệnh cúm ấy mà, - Kate trả lời. - Đó là những ngày diễn duy nhất mà tôi không có mặt.

Lacey làm ra vẻ dửng dưng.

- Có một người diễn viên trẻ với một giọng hết sức dễ thương. Tôi không nhớ được tên cô ta.

Heather Landi, - Kate Knowles trả lời ngay tức thì. Xoay qua người anh và con của mình cô hỏi: - Anh có nhớ không Tom, cô ấy rất thích anh đúng không? Heather đã chết trong một tai nạn xe hơi, - cô nói tiếp với cái lắc đầu. - Một tai họa khủng khiếp.

- Chuyện đó xảy ra như thế nào vậy? - Lacey làm bộ hỏi. - Ồ cô ta trở về từ một trạm trượt tuyết và xe cô ta trật ra khỏi đường. Bà mẹ khôn khổ của cô ta không bao giờ chấp nhận điều đó. Bà ta có đến rạp hát, hỏi hết chúng tôi vì tin là có

một nguyên nhân khác cho tai nạn đó. Bà ta nói là mấy lúc sau đó Heather tỏ ra lo âu trước kỳ nghỉ cuối tuần nên hỏi chúng tôi có biết được nguyên nhân đó không.

- Rồi thế nào? - Tom hỏi.

Kate Knowles nhún vai.

- Thì chúng tôi trả lời là chúng tôi nhận thấy Heather quá lặng lẽ nguyên cả tuần lễ trước khi cô ta chết và tôi cũng nhìn nhận là có điều gì đó làm cho cô ta lo âu. Tôi có đưa ý kiến là có thể chiếc xe cô ta chệch ra khỏi đường vì lúc đó cô sơ ý.

Mình không biết thêm gì khác nữa, Lacey trầm nghĩ. Kate cũng không biết gì nhiều hơn mình cả.

Kate Knowles để tách cà phê xuống.

- Thật tuyệt vời Alice à, nhưng trễ quá rồi nên tôi phải về thôi. - Cô ta đứng lên xoay người lại phía Lacey.

- Thật kỳ lạ khi chị nhắc đến Heather vì ngay lúc này tôi cũng đang nghĩ về cô ta đây. Tôi vừa nhận được lá thư mà mẹ cô ấy đã viết cho tôi lâu lắm rồi, cầu xin tôi cố nhớ lại xem có cái gì đó có thể cắt nghĩa hành động của Heather trong cái tuần lễ đó không. Lá thư đó được gửi đến hai thành phố khác trước khi đến được đây. - Cô ta ngưng một lúc rồi lắc đầu. - Có thể tôi phải nói cho bà biết điều này, dù nó có vẻ không quan trọng cho lắm. Một người bạn trai mà lúc đó tôi quen tên Bill Merrill, anh có nhớ không anh Tom, cũng quen với Heather. Có một hôm, chúng tôi đang nói chuyện về cô ta và anh này có nói là anh đã gặp cô tay ngay bữa trưa trước khi cô ta chết, ngay tại quầy bar của khách sạn. Bill đi cùng một đám bạn khác mà trong đó có một tên ngu xuẩn lừng danh Rick Parker đang làm việc trong ngành địa ốc. Hình như thằng đó cư xử không phải cách với Heather khi cô vừa đến New York. Theo Bill thì Heather đã rời khỏi khách sạn ngay khi vừa nhìn thấy Rick Parker. Có thể đây là một chi tiết không quan trọng nhưng bà mẹ của Heather dường như muốn biết nhiều hơn nữa về cái cuối tuần định mệnh đó và tôi nghĩ là thông tin này sẽ làm cho bà ta quan tâm. Tôi nghĩ là ngày mai chắc tôi phải viết cho bà ta một lá thư mới được.

Tiếng của cái tách rơi xuống đất đã cắt đứt sự phán khích của Lacey khi nghe Kate đề cập đến lá thư của Isabelle và sau đó là tên của Rick Parker. Che giấu sự bối rối của mình, cô từ chối sự giúp đỡ của họ, để hối hả dọn dẹp các mảnh vỡ, miệng thì cáo từ Kate và Tom trong khi họ bước ra cửa.

Còn lại một mình trong nhà bếp, cô phải tựa người vào tường, cô bình tâm trở lại, kèm hăm cái ý muốn chạy theo Kate, bảo cho cô ấy biết là không cần

phải viết thư cho Isabelle nữa, vì đối với bà ta việc đó không có ý nghĩa gì nữa.

Sau bốn tháng điều tra, ông công tố Gary Baldwin cũng không biết gì nhiều thêm về nơi ẩn náu của Savarano trong lúc ông cứ nghĩ hẳn vẫn được chôn tại nghĩa trang Woodlawn.

Toán điều tra của ông đã xem xét thật tỉ mỉ cuốn nhật ký của Heather Landi và tìm hỏi tất cả những người được ghi tên trong đó. Một phương cách mà Isabelle đã dùng, ông Baldwin thầm nghĩ, trong lúc ngắm nhìn một lần nữa tấm hình của Sandy Savarano được người họa sĩ của cảnh sát phác họa theo lời mô tả của Lacey Farrel.

Người họa sĩ có kèm theo bức họa đó là lời ghi chú sau đây: "Nhân chứng dường như không đủ tài năng để ghi nhận các nét đặc biệt trên khuôn mặt này để trợ giúp việc nhận dạng kẻ tình nghi".

Họ đã nhiều lần hỏi người gác cửa tòa nhà, nơi mà vụ án mạng đã xảy ra, nhưng người này cũng không hề nhớ một chút gì về tên sát nhân. Có quá nhiều người vô tội tòa nhà, ngoài ra ông ta đã gần đến ngày về hưu rồi.

- Vì thế, tôi chỉ có mỗi một mình Lacey Farrell để nhận dạng được tên Savarano, Baldwin kết luận một cách cay đắng. - Nếu như cô ta gặp chuyện không may thì sẽ không có vụ án nào hết. Đương nhiên là chúng tôi lấy được dấu vân tay của Savarano ở ngoài cửa căn hộ sau vụ trộm, nhưng không có gì chứng minh là nó đã vào trong đó. Lacey là người duy nhất có thể liên kết nó với vụ án của Isabelle Waring. Không có cô ta, chúng tôi đành bó tay.

Các thông tin duy nhất mà các điều tra viên cung cấp là trước khi giả chết, Savarano rất hoảng sợ cảnh phải ở một nơi kín đáo. Một nhân viên có nói:

- Sandy mơ đến các cảnh cửa nhà tù ảm ảm khép lại đằng sau lưng hắn.

Vì lý do gì mà tên này đã lộ diện khỏi hang ổ của nó vậy? Tiền à? Một nghĩ vụ đã hứa với một người nào đó? Có thể cả hai không chừng! Đương nhiên là phải thêm vào đó sự kích thích của cuộc săn rồi. Savarano là một tay săn mồi tàn bạo. Hành động có thể được cắt nghĩa vì lý do nhằm chán. Vì việc ẩn nấp cứ luôn mang đến sự nhàm chán cho hắn.

Baldwin thuộc lòng hồ sơ của Savarano: Bốn mươi hai tuổi, bị tình nghi có liên quan đến hơn một chục án mạng kể từ ngày ra khỏi trại cải tạo dành cho thiếu niên. Một kẻ hết sức thông minh, một kẻ được sanh ra để giết người.

Nếu như mình là Savarano, ông suy nghĩ, mình bắt buộc phải tìm cho bằng được Lacey Farrell và làm cách nào đó để cô ta không bao giờ có cơ hội nhận dạng được mình nữa.

Ông nhăn trán lại vì lo âu. Cái chương trình bảo vệ nhân chứng không hẳn an toàn trăm phần trăm, ông dư biết điều này. Theo ngày tháng, người ta sẽ trở nên lơ đãng. Và khi điện thoại về nhà họ, họ sẽ vô tình nói ra câu nói nào đó làm lộ nơi họ đang ẩn trốn, nếu như không muốn nói đến việc họ viết thư. Cùng nhờ thế mà một tên ăn cướp, sau khi hợp tác với cảnh sát, đã tỏ ra khá ngu ngốc khi gửi một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật cho cô bạn gái. Một tuần sau người ta tìm thấy xác hắn ta.

Còn về Lacey Farrell, Gary Baldwin có nhiều ý nghĩ không quá khắt khe đối với cô. Cô ta có vóc dáng của một người mà một cuộc sống cô độc kéo dài sẽ đưa đến nhiều hậu quả tai hại. Ngoài ra cô có vẻ quá tự tin, một nét cá tính có thêm đem lại nhiều phiền toái. Ông lắc đầu. Thôi ông không làm gì được, nếu không phải là khuyên cô bằng hệ thống an toàn thông thường là cô đừng bao giờ lơ là trong việc bảo vệ dù trong giây phút mà thôi.